

ת"פ 3660/01/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 3660-01-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
מאשימה
נגד
נאשם
כבוד השופט ארנון איתן
מדינת ישראל
פלוני

החלטה

1. ביום 4.12.20 הוריתי על מתן הוראת אשפוז כפוי לנאשם. בהחלטתי ציינתי את עובדות המקרה כלהלן:

א. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בעבירות של החזקת אגרופן וסכין שלא כדין עפ"י סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") והפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ב. עפ"י עובדות האישום ביום 17.6.17, בשעות הצהריים, נסע הנאשם ברכבו במהירות רבה. הנאשם עלה עם רכבו על אי תנועה והתנגש ברמזור. שוטר ששהה במקום ניגש לרכבו של הנאשם ואיתר בו 2 סכינים ואגרופן. הנאשם נלקח לבדיקת דם ולאחריה טען שהשוטרים לקחו מרכבו חפצים והחל לחפשם. במהלך החיפוש נמצא ברכב גם לדרמן. כשהשוטרים ביקשו מהנאשם להפסיק את החיפוש ברכבו הוא נטל סכין מהרכב והכניסה לכיסו. שוטר שניסה להוציאה מידו נהדף ע"י הנאשם.

ג. במקביל להליך המתנהל לפני, הוגש כנגד הנאשם כתב אישום בגין אותו אירוע לבית המשפט לתעבורה, בעבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה בקלות ראש והתנהגות הגורמת נזק.

ד. במהלך ההליך התברר שהנאשם סובל ממחלה נפשית פעילה, בגינה המליץ הרופא המטפל בו, ד"ר יופה, להורות על הפסקת ההליכים נגדו, שכן הנאשם אמנם היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירה, אך הוא אינו כשיר לעמוד לדיון כעת. עוד המליץ ד"ר יופה על הוצאת צו אשפוז כפוי לנאשם. אציין כי בהתאם להסכמת הצדדים מיום 14.5.20, הוסכם כי הצדדים יקבלו את המלצותיו של ד"ר יופה בדבר דרכי הטיפול בנאשם.

ה. לאחר שניתנה המלצתו של ד"ר יופה בדבר הוראת האשפוז, הביעה באת כוחו התנגדות לאימוץ ההמלצה, בטענה שאין בה צורך נכון לאותו מועד, וכי נכון להסתפק במתן צו מרוכך יותר - בדבר צו לטיפול מרפאתי. לאחר ששמעתי את עמדת הצדדים בסוגיה זו, החלטתי

עמוד 1

לאמץ את עמדתו של ד"ר יופה והוריתי על הוצאת צו אשפוז כפוי לנאשם. בהחלטתי ציינתי הן את הסכמתם המקדמית של הצדדים לאמץ את המלצתו של ד"ר יופה, אך גם את העובדה שטובת הנאשם, שמצבו הנפשי היה רעוע ביותר נכון לאותו מועד, היא במתן הוראת אשפוז לצורך איזונו המידי. עוד קבעתי את משך הצו לתקופה שלא תעלה על 5 שנים.

2. ביום 6.12.20, יומיים בלבד לאחר שניתנה החלטתי, פנתה ההגנה בבקשה דחופה לעיון חוזר בהחלטה. בבקשתה ציינה ההגנה שעל אף שהתקיים דיון יום לפני שניתנה החלטת הוראת האשפוז, הוברר כי הנאשם אושפז עוד ביום 9.9.20, באופן וולונטרי שאינו קשור בהליך, ומצבו השתפר בינתיים. הסנגורית ציינה שהנאשם השתחרר מהאשפוז כבר ביום 2.12.20, יומיים לפני הדיון, לאור השיפור שחל במצבו, וזאת בהוראת הפסיכיאטר המחוזי. ממכתב השחרור שצורף עלה שאכן, הנאשם יציב מבחינה נפשית ואינו מהווה סכנה לעצמו או לסביבתו, וניתנו המלצות להמשך הטיפול בו.

3. לאחר הגשת התגובה הפניתי תחילה את הבקשה לתגובת המאשימה, וזו ביקשה כי ראשית תוגש תגובתו של ד"ר יופה. לאחר שהפניתי את הבקשה לתגובתו של ד"ר יופה, וטרם הוגשה תגובתו, הגישה המאשימה תגובה נוספת בה ציינה שאין מקום לדון בבקשה שכן, לאחר שניתנה ההחלטה אין מקום לשוב ולדון בה בשנית, שעה שהסמכות לדון בשינוי נתונה לוועדה הפסיכיאטרית, ולחלופין - ניתן להגיש ערעור על ההחלטה.

4. ביום 4.1.21 הוגשה תגובת ד"ר יופה בה ציין כי לאור מצבו הנוכחי של הנאשם, הוא ממליץ כעת על מתן צו טיפול מרפאתי כפוי לנאשם. את החלטתו נימק ד"ר יופה בכך שלאחר אשפוזו הכפוי של הנאשם מצבו התייצב ועל כן אין עוד צורך באשפוזו. בתגובה לתשובתו של ד"ר יופה שבה המאשימה על עמדתה, לפיה החלטתי בדבר מתן הוראת אשפוז כפוי הינה סופית, ועל כן אין מקום לדון בה.

דיון ומסקנות:

5. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים מצאתי לקבל, בשנית, את המלצתו של ד"ר יופה, זאת בניגוד לעמדת המאשימה.

6. באופן כללי מקובלת עלי עמדת המאשימה לעניין סופיות הדיון והסגה על החלטות ביהמ"ש בדרך הפרוצדוראלית הנכונה, שהיא הגשת ערעור על החלטות חלוטות. בעניין זה נקבע גם בפסיקה כי המגמה היא לצמצום מקרים בהם ביהמ"ש יעיין בהחלטתו, משום עיקרון סופיות הדיון (בר"ע 8843/09 סטור נ' עו"ד אשכנזי (5.11.09)). הנימוקים לעיון חוזר בהחלטה הם מפאת נסיבות חדשות שהתגלו (בר"ע 5168/01 עליזה ראובני נ' יעקב בן הרוש מוסך שיא פוינט בע"מ (28.10.01)), או שהתגלה לביהמ"ש שההחלטה שנתן מוטעית (בר"ע 4015/02 אוקו נ' שמי (28.5.05)). בדומה לכללים שנקבעו במשפט האזרחי, בסעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 נקבע, כי עצור, משוחרר בערובה ותובע רשאים לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר בהחלטה שנתן בעניין הנוגע למעצר או לשחרור אם נתגלו עובדות חדשות או השתנו נסיבות והדבר עשוי לשנות את החלטתו הקודמת של בית המשפט.

7. עם זאת, המקרה שלפני אינו מקרה רגיל, שכן מעצם טיבו וטבעו הוא נתון לשינוי תכופ, הנובע משינוי עמוד 2

במצבו של הנאשם. כאמור, הנאשם נמצא כמי שאינו כשיר לעמוד לדין לאור מצבו הנפשי הלקוי. בהסכמת הצדדים הפניתי את ההחלטה בדבר דרכי הטיפול להכרעתו של הגורם המטפל בנאשם, ד"ר יופה, וזה המליץ על הוראת אשפוז. המלצה זו אכן התקבלה. יומיים בלבד לאחר מכן פנתה ההגנה בבקשה לשנות מההחלטה לנוכח שיפור משמעותי במצב הנאשם ושחרורו מאשפוז. עמדה זו תאמה את עמדת ד"ר יופה אשר מצא שנוכח שינוי במצב הנאשם, ממילא ההחלטה אודות הטיפול בו השתנה בחלוף זמן קצר.

8. קבלת טענת המאשימה לפיה אין לשנות את המלצת הטיפול רק משום שמדובר בהחלטה חלוטה אינה תואמת את נסיבות המקרה, שעה שברור שאין מקום לשוב ולאשפז את הנאשם רק משום שפרוצדוראלית בקשתו הוגשה יומיים לאחר מועד ההחלטה. בעניין זה סבורני שיש בשינוי במצב הנאשם בכדי להוות "שינוי נסיבות" לצורך עיון מחודש בהחלטתי, זאת בדומה לסעיף 52(א) לחסד"פ, לגביו ניתן לעיין מחדש בהחלטה הנוגעת לתנאי שחרורו של עצור, שכן הוראת אשפוז כפוי כמותה כהחלטה הנוגעת למעצרו של נאשם.

9. אציין כי ממילא, כפי שהסתמכתי על המלצת ד"ר יופה במתן הוראת האשפוז, כך אני סבור שיש לאמץ את המלצתו כעת, ולהחליף את הוראת האשפוז בצו מרפאתי כפוי. ד"ר יופה הוא זה המטפל בנאשם ויודע היטב את מצבו, ועל כן ראוי ליתן בידיו את הסמכות להמליץ כיצד לטפל בו.

10. עוד אוסיף כי מלכתחילה אפשרתי למאשימה להגיב לבקשה, טרם מתן תגובתו הנוספת של ד"ר יופה, והיא כאמור ביקשה להפנות את הסוגיה לתגובתו של הרופא המטפל. בנסיבות אלו, סבורני כי אין מקום לטענה (מאוחרת) לפיה אין מקום לשמוע או לקבל את עמדתו של ד"ר יופה, אלא את עמדת הוועדה הפסיכיאטרית בלבד.

11. נוכח האמור הבקשה מתקבלת וניתנת בזאת הוראה לצו טיפול מרפאתי בעניינו של הנאשם (חלף הוראת אשפוז) מכוח הוראות סעיף 15 לחוק טיפול בחולי נפש, תשנ"א-1991. תקופת הטיפול נותרת בעינה.

12. המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים, לסנגוריה הציבורית, וכן לפסיכיאטר המחוזי.

13. זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ט שבט תשפ"א, 01 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.